

IN MEMORIAM**ZVONIMIR BARTOLIĆ (20. 2. 1930. - 10. 2. 2009.)**

Iznenada, na jednoj književnoj večeri, nakon nadahnutog govora, u Čakovcu je umro prof. dr. sc. Zvonimir Bartolić, doajen sjevernohrvatskih znanstvenika i kulturnih djelatnika. Bio je u krugu entuzijasta koji su pokrenuli izdavanje znanstvenog časopisa Podravina te član Uredničkog vijeća od prvog broja. Izlaženje je pomagao suradnjom, a još više savjetom i iskrenom potporom.

Jedan je čakovečki list u povodu smrti Zvonimira Bartolića objavio članak pod naslovom „Otišao je najveći hrvatski intelektualac iz Međimurja“. To je doista tako jer je dr. Bartolić bio vrhunski znanstvenik, intelektualac i nositelj svekolike kulturne i društvene djelatnosti. Uz više stotina znanstvenih radova i bezbroj novinskih članaka, napisao je 22 knjige koje predstavljaju sam vrhunac znanosti o povijesti hrvatske književnosti.

Zahvaljujući prof. Bartoliću na svemu što je dao hrvatskom narodu, a osobito časopisu Podravina i našim suradnicima, ovdje ćemo citirati govor koji je na pogrebu u Čakovcu održao prof. dr. sc. Dragutin Feletar, glavni urednik Podravine:

Tužni zbore, draga i poštovana obitelj Bartolić!

„Nigdje nam se ljeta ne pričinjaju tako prava ljeta, jeseni možda nigdje nisu tako prave jeseni, zime tako dosljedne, a proljeća tako željno očekivana kao ovdje u dnu Međimurja, u zagrljaju Mure i Drave, u Donjoj Dubravi i Zadubravlju, gdje je priroda istovremeno bila blagonaklono darežljiva i hirovito okrutna“.

Tako je o svojoj Dobravi pisao mladi profesor Zvonimir Bartolić još dalekih 60-ih godina prošloga stoljeća. Vinuo se potom od mladića iz blatne međimurske zabiti, iz siromašne deveteročlane katoličke obitelji, do samih vrhunaca hrvatske znanosti i književnosti. Ono što je u svom teškom i bremenitom životu ostvario moj Dobravčan Zvonko Bartolić istraživat će se godinama, o njegovu velikom djelu pisat će se doktorati, generacije će crpsti znanje i odgajati se na izvorima koje im je ostavio neumorni profesor. Ali, profesor Bartolić bio je i mnogo više od toga.

Dragi moj prijatelju Zvonko, časni moj Zmaju Donjodubravski! Bog je htio da odeš u vječnost upravo na Stepinčevo, 10. veljače. U tome vidim doista mnogo simbolike. Naš blaženik Stepinac prošao je lepoglavski martirij - baš kao i ti, moj Zvonko, golootočki; stradao je i trpio samo zato što je bio rodoljub i volio svoju jedinu Hrvatsku - baš kao i ti, moj Zvonko; konačno, i naš blaženik bio je počasni član Družbe Braća Hrvatskoga Zmaja - baš kao i ti, moj Zmaju od Donje Dubrave.

U ovom trenutku kada riječi ponestaju, kada je zapravo dovoljan i samo skrušeni pogled koji nosi bol rastanka, sjetih se ipak naših bezbrojnih razgovora, planova koje ćemo knjige još napisati, časopise pokrenuti, spomenike podići. A sve u slavu hrvatskoga naroda. Ta o tomu smo razgovarali još prošli tjedan! Bez tebe, moj Zvonko, to će biti gotovo nemoguće ostvariti. Jer, ti si bio onaj hrast samotnjak koji je svojom golemom krošnjom znanja, mudrosti i erudicije pokrивao i branio nas ostale, tvoje pratitelje skromnijih mogućnosti i znanja. Kada smo zapali u krizu, kada smo pogriješili, kada smo vapili za savjetom i skloništem, obraćali smo se tebi, moj Zvonko. Ti si nam bio vodilja, stručna potpora kojoj se vjerovalo. Bio si i ostatak naša moralna vertikala koja nam je bila uzor i koja nas je štitila.

Moj prijatelju, teško će nam biti bez tebe!

Lahka ti bila ova voljena hrvatska gruda!